

หวงรัก

บทที่ 14

ในช่วงเวลานี้ที่ไม่เคยคาดคิดว่าจะมีโอกาสได้พบพาน ครั้นเมื่อเกิดขึ้น ฟำรุ่งกลับไม่ได้รู้สึกถึงโลดยินดี กณาทันที่อยู่ข้างๆ ขอบอศัยนั่งรถมาด้วยเมื่อฟำรุ่งลากลับและราตรีก็สับสน หวังจะให้น้องสาวรู้สึกดีขึ้น

ต่างคนต่างไม่มีเรื่องจะพูดคุย หญิงสาวนึกถึงคำพูดของภริ...
ชริมก็ต้องอยู่กับคนชริม อย่างคุณกับกณาท ถึงจะไปด้วยกันได้...

“เป็นอันว่าไม่ต้องไปเมืองกาญจน์แล้วหรือคะ”

“ไม่ต้องไปแล้ว”

“มณฑลดีใจ” ฟำรุ่งไม่รู้จะพูดอะไรดีไปกว่านั้น

ชายหนุ่มไม่ตอบ ฟำรุ่งหันมองก็พบสีหน้าหม่นหมองเจ็บปวด

เธอใจหาย มณฑลราเปลี่ยนไปแล้ว ฟำรุ่งรู้ และเขาก็รู้

“พีณาทคงพอใจมากใช่ไหมคะ”

เสียงตอบชริม “ได้อยู่กับครอบครัว ต้องดีกว่าอย่างอื่นแน่นอน”

ฟำรุ่งรู้สึกเจ็บ ครอบครัวของเขาเคยเป็นเหมือนครอบครัวของเธอ เคยได้คลุกคลีเข้าออกบ้านใหญ่ ในบัดนี้แม้แต่จะเฉียดเข้าใกล้เธอก็ยังไม่กล้า ขยาดกลัวอย่างไรเหตุผล

“พ้ามหาพีราตรีบ่อยๆหรือ” ชายหนุ่มถาม

ฟำรุ่งตอบว่า “คะ หลังจากคุณหญิงเสียพ้ามายืนขึ้นกว่าเดิมเมื่อก่อนหาเวลามาไม่ได้เลย ต้องดูแลคุณหญิงท่าน”

คำเรียกขานราวบ่าวเรียกนาย ไม่คล้ายลูกสะใภ้กับมารดาของสามีสักนิด ชายหนุ่มไม่ได้ทักถาม เพราะไม่ใช่เรื่องที่เขาคควรสอดแทรกยุ่งเกี่ยว

แต่เขาก็อยากจะรู้ว่าเธอร้องให้ทำไม ถ้าเป็นสมัยก่อนเมื่อยังสนิทสนมกันเขาคงได้ถามออกไปแล้ว คงจะเป็นคนแรกที่เธอวิ่งมาหาด้วยซ้ำ เป็นคนแรกและคนเดียว ที่จะได้เซ็ดน้ำตาให้ “น้องสาว” คนนี้

ในบัดนี้คล้าย กำแพงแก้วมึนมาขวางกัน เขาไม่อาจถาม และเธอก็คล้ายลึมเลื่อนความไว้นื้อเชื่อใจที่เคยมี เธอแตกต่างจากเขา...เธอร่ำรวย มีชีวิตสะดวกสบายหรูหราอยู่ในอีกระดับหนึ่ง นื้อนวลที่เคยสัมผัสใกล้ชิดสนิทสนมดูคล้ายจะเลิศเลอเกินเขาจะกล้าแตะต้อง

“มณรู้หรือเปล่านั้นว่าพีณาทจะมา วันนี้”

“ไม่รู้”

“อ้าว” ฟำรุ่งนึกเป็นห่วง หากมณฑลนัดกับภริเล่า หากฝ่ายนั้นพามณฑลกลับมา แล้วบังเอิญพบกันเข้า หรือฝ่ายนั้นบังเอิญมาชุกอยู่ที่บ้านมณฑลรา กินอาหารฝีมือเธออย่างที่เคยถูกเชิญชวนจะเกิดอะไรขึ้น “โทรไปก่อนไม่ดีหรือคะ”

“ทำไมต้องโทร” เสียงถามชริม มองเธออย่างเพ่งพิศ

ฟำรุ่งจึงนึกได้ นั่นซิ เขาเป็นคู่รักกัน กับแค่จะไปหาทำไมจะต้องโทรศัพท์บอกล่วงหน้า เธอช่างเสนอนะอะไรโง่งง

“มีอะไรจะเล่าให้พี่ฟังหรือเปล่า”

“เรื่องอะไรคะ” เธอกลับใจถาม

“เรื่องเกี่ยวกับมณ... กับพี่....”

“ไม่คะ” อากาการรีบตอบแสดงพิรุณ

หญิงสาวรู้สึกดวงตาที่เคร่งชริมจับมองนิ่งอยู่ หากครั้นเธอรบรวมความกล้าหันไปสบตา ชายหนุ่มก็กลับมองเมินไปข้างหน้า

“เออ... คือพ้ามไม่ค่อยได้พบมณบ่อยนัก...” เธอพูดไม่เต็มเสียง “ระยะหลังๆ นี้เราทานข้าวด้วยกันบ้าง เพราะว่าเขานี่... เพื่อนของมณกับพ้าม กำลังจะไปเมืองนอก”

ใบหน้าคล้ำแดงที่เคร่งชริมเศร้าหมองหันกลับมามอง ดวงตาสีเหล็กคล้ายมีคำถามมากมาย เขาคงต้องรู้อะไรบ้างแล้ว แต่ก็ไม่ใช่นิสัยที่เขาจะซัดไซ้ไล่เสียงเพื่อให้ได้คำตอบจากเธอ

ชายหนุ่มขอลงกลางทางเพื่อที่เธอจะได้ไม่ต้องอ้อมรถออกนอก

เส้นทาง แม้เธอต้องการไปส่งให้ถึงที่หมาย ชายหนุ่มก็ยืนยันที่จะไปต่อเอง

“วันหลังคงได้พบกันอีก”

“ค่ะ” เธอยกมือไหว้ รู้สึกอวรณ์เมื่อร่างสูงใหญ่ก้าวออกไป

เธอออกรถที่ชายหนุ่มไว้ข้างหลัง อีกครู่ใหญ่จึงเลี้ยวรถเข้าบ้านอย่างเงิบเหงา ไม่มีรถของสามี คืนนี้เขาจะกลับบ้านหรือเปล่า

หญิงสาวเปิดประตูหลังรถเพื่อที่จะหยิบของที่นำกลับมาจากที่ทำงาน ชะงักเมื่อเห็นหนังสือเล่มหนึ่งวางเป็นส่วนเกินอยู่ใกล้กัน หนังสือของกณาท เกี่ยวกับทหาร อาวุธ และการฝึกภาคปฏิบัติการ เขาถือมาด้วยและวางลืมทิ้งไว้ ฟุ้งหยิบขึ้นมา ชะงักกายไปวางลงบนเบาะหน้าเพื่อที่จะเตือนไม่ให้ลืมส่งคืนในโอกาสหน้าหากจะมีของของกณาทเธอไม่อาจตัดใจโยนทิ้ง และก็ไม่อาจจะเก็บไว้ให้ขาดแทงหัวใจ

หญิงสาวได้รับโทรศัพท์ในเวลาค่ำ

“ผมโทรไปออฟฟิศ เขาบอกว่าคุณออกมาก่อน”

ฟุ้งตอบเสียงอ่อน “ค่ะ ฟัวไปหาพี่ราตรี”

“ผมยังกลับบ้านไม่ได้”

“ค่ะ”

“คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“ฟัวอยากให้คุณกลับบ้าน”

“ผมอยากกลับ แต่ว่าจำเป็น ผมจะมาทันทีที่ทำได้”

ฟุ้ง กล้ากลืนความน้อยใจไว้ในอก “คุณยังรักฟัวอยู่หรือเปล่าคะ”

อีกฝ่ายต้องกล้ากลืนความรู้สึกเช่นกัน “แน่นอน ผมรักคุณที่สุด”

หญิงสาวได้แต่ถอนใจ มือยังถือหูโทรศัพท์ที่อีกฝ่ายตัดการติดต่อไปแล้ว เธอต้องใช้ยาเพื่อช่วยให้ตัวเองนอนหลับในคืนนั้น....

อุทัยโทรศัพท์เรียกเธอจากห้องทำงานของภริ ฟุ้งเดินมาพบตามคำขอ ชายหนุ่มนั่งฟังอยู่ในเก้าอี้ทำงานตัวใหญ่ของเขา

ส่วนชายสูงวัยนั่งอยู่ตรงกันข้าม สีหน้าเคร่งเครียดทั้งคู่

ชายสูงวัยขยับกาย เลื่อนเก้าอี้เคียงข้างให้ฟุ้ง ภริมองเธอเครียดๆ

“ลูกคำใหญ่ของเราสั่งอายัดเช็ค” เขาบอกฟุ้ง

“หรือคะ อย่างนี้ก็ยิ่งซ้ำเติมปัญหาการเงินของเราขึ้นไปอีกละซี”

“แน่นอน”

“เขาให้เหตุผลว่ายังไงคะ”

“ไม่มีเหตุผล แค่ระบบการจ่ายเงิน” เสียงตอบซุ่นเคื่อง

“คุณภริคุยกับเขาแล้วหรือยัง”

“เขาไม่ยอมพูดด้วย”

“เขาเคื่องที่เราขายของให้คนอื่นหรือคะ”

“นั่นละ สาเหตุใหญ่”

“ไม่มีเหตุผลเลย เห็นแก่ตัวจริงๆ”

“คุณคงลืมแล้วว่าพี่ชายผมก็มีหุ้นอยู่ที่นั่นด้วย บางที่เขาสองคนอาจจะลืมไป คิดว่าเป็นเจ้าของบริษัทตระการ คิดจะทำอะไรก็ตาม”

ฟุ้งรู้ว่า เหตุผลของการเสื่อมถอยลงของบริษัทตระการ จุดใหญ่มาจากการถ่ายเทผลประโยชน์ไปยังบริษัทอื่นซึ่งพีริชต์มีหุ้นอยู่ด้วยจำนวนหนึ่ง และยังเกี่ยวพันไปถึงผลประโยชน์อื่นๆ ซึ่งพีริชต์และบริษัทนั้นมีร่วมกัน แต่ว่าหญิงสาวไม่เคยซักถามสามี ได้แต่เพียงรับรู้ในส่วนที่เขายกเท่านั้น

“ผมพยายามติดต่อ แต่ไม่สำเร็จ เขาไม่อยู่ที่ไหนเลยสักแห่ง”

ชายหนุ่มพูดอย่างซุ่นมัว “ผมสั่งเลขาให้ตามตัวขอให้เขาโทรกลับ แต่แน่ใจได้เลยว่าเขาไม่โทร”

หญิงสาวโบหน้าเผือดสี นึกกังวลถึงสามี พีริชต์มีปัญหาอะไรไม่กลับบ้าน แล้วยังไม่ยอมตอบรับโทรศัพท์

“ตอนนี้เราต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการยอมเสียดอกเบี้ย แลกเช็คเอาเงินมาหมุนจำนวนหนึ่ง ผมจะขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์

ออกไปบ้างแม้ว่าจะขาดทุนก็ตาม แต่เราต้องหาเงินมาเพิ่มสภาพคล่องให้บริษัทก่อน”

หญิงสาวรับฟังอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

อุทัยยังไม่วายเป็นห่วง “แล้วถ้าทางคุณพีรชต์ขัดข้องล่ะครับ”

“ผมพูดแล้วจะต้องทำให้ได้” น้ำเสียงเขาหนักแน่น

อุทัยถอนใจ “ครับ” เขาหันมาหาฟ้ารุ่ง “ผมยังมีเรื่องอื่นต้องรบกวนคุณฟ้ารุ่งอีก ฟรุ้งนี่จะไปคุยด้วย”

“ค่ะ”

ชายสูงวัยลุกจากไป ภูริจุดบุหรี่ ซ้ำเลื่องตามองฟ้ารุ่ง คาดเดาว่าเมื่อคืนเธอก็ใช้ยานอนหลับ ไม่เช่นนั้นมันมีหรือจะไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ที่เขาเรียกหาเหตุจะถูกด้วย สีหน้าเธอซีด หม่นหมอง เขากลับพอใจที่จะเห็นเธอในสภาพนี้มากกว่าสีหน้าสดใสมีความสุข ซึ่งทำให้เขารู้สึกบาดใจอยู่ในทุกครั้งทุกคราว

“คุณรู้ไหมว่าเขาอยู่ที่ไหน”

“ไม่ทราบค่ะ” เสียงตอบสะท้อน “ฉันเองก็กังวล ไม่รู้ว่ามีปัญหาอะไร เมื่อคืนโทรมาบอกแต่ว่ามีธุระจำเป็น”

ประกายตาของอีกฝ่ายกร้าวขึ้น

“คุณก็ได้แต่เป็นห่วงเขา แล้วเขาเคยเป็นห่วงใครบ้าง รู้ว่าผมมีปัญหา คุณมีปัญหา ถ้ารู้จักรับผิดชอบทำไมถึงไม่มา”

หญิงสาวถอนใจ อีกฝ่ายถอนใจแรงกว่า กระแทกหลังลงกับพนักเก้าอี้

ฟ้ารุ่งสังเกตเห็นว่าหัวคิ้วที่ขมวดมุ่นอยู่เป็นประจำทำให้อยู่เส้นยาวซ้อนๆ บนหน้าผากของอีกฝ่ายดูลึกซึ้งชัดเจนขึ้นทุกที

“ฉันจะทำอะไรให้ได้บ้างคะ”

“ถ้าคุณเต็มใจ อะไรๆ ก็ทำได้ทั้งนั้น”

“ฉันเต็มใจค่ะ”

“แต่คุณไม่มีความตั้งใจที่จะอยู่ที่นี้ คุณก็กำลังจะไปเหมือนกัน ทั้งเรื่องยุ่งๆ ไปเสีย” คำตัดพ้อทำให้หญิงสาวได้แต่นิ่ง “คุณอุทัยบอกว่าคุณเคลียงานหมดทุกอย่างแล้ว”

“ฉันยังดูแลอยู่.....”

“แต่ก็พร้อมจะไปได้ทุกเมื่อใช่ไหม..! จะมีความหมายอะไรหากว่าคุณไม่มีใจให้ที่นี่อีก เพียงอยู่เพื่อที่จะรอวันไปเท่านั้นเอง”

“คุณภูริต้องการอะไรล่ะคะ”

“ใจของคุณ”

เธอมองดวงตาขมเครือที่มีประกายกร้าวอย่างไม่เข้าใจ

“เลิกคิดที่จะไปจากที่นี่ นั่นละข้อแรก”

เธอหลบตามองพื้นอย่างไม่ยอมรับ ชายหนุ่มกระซากลมหายใจ

“ผมเปลี่ยนใจคุณไม่ได้ ที่นี่ต้องการคุณ แต่คุณไม่เห็นคุณค่า”

“ฉันต้องไปกับคุณพี”

“ทั้งๆ ที่เขามีคนอื่น เห็นคนอื่นสำคัญกว่าคุณนั่นหรือ”

ดวงตาของหญิงสาววาววับขึ้นด้วยน้ำตา เธอหันไปทางอื่นพยายามสะกดกลั้นความสะเทือนใจไว้

“ฉันไม่มีทางเลือกอื่น”

“คุณไม่ยอมเลือกทางอื่นต่างหาก”

น้ำตาหยาดลงที่แก้ม ฟ้ารุ่งปาดทิ้ง อีกฝ่ายผุดลุกขึ้นอย่างขัดใจ

“ผมไม่อยากจะเชื่อว่าคุณรักเขามากถึงขนาดนั้น” เขาเดินไป

ยืนที่หน้าต่างซึ่งเป็นที่เดียวที่จะมองเห็นท้องฟ้ากว้างที่ปลอดโปร่ง

อีกครู่ก็หันกลับมาลุกไล่ “คุณกังวลเรื่องอะไรนักหนาถึงตัดสินใจ

เด็ดขาดไม่ได้ เงินหรือ หรือทรัพย์สิน คุณจะเอาอะไรทำไหราก็แค่บอกมา ถ้าเขาไม่ให้ผมจะให้เอง”

เธอชบ้ำน้ำตา กัดริมฝีปากครั้งแล้วครั้งเล่า

“ฉันยังให้คำตอบตัวเองไม่ได้ แล้วจะตอบคุณได้อย่างไร”

“ทำไมล่ะ”

“ฉันไม่รู้ค่ะ ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร จะทำยังไง เพียงแต่รู้ว่าตราบไคที่ยังมีคุณพีรชต์ ตราบนั้นฉันจะเชื่อฟังเขา”

“ไม่เอานะ... คุณไม่ใช่คนสิ้นคิดอย่างนั้น”

